

STĂRVIȚA FEMEII CANANEENCE

- „*Mare este credința ta; fie ție după cum voiești*” -

Cu toate că cele spuse de Mântuitorul nostru Iisus Hristos sunt atât de multe și atât de puternice, totuși noi ne îngrijim de cele de pe pământ, iar de cele din ceruri deloc. Am răsturnat rânduiala. Luptăm pe două căi împotriva poruncilor lui Hristos. Și iată cum! Hristos ne spune: „*Nu căutați deloc cele de aici!*”, dar noi pe acestea le căutăm neîncetat. Hristos ne spune: „*Căutați pe cele cerești!*”, dar noi nu le căutăm nici o clipă, ci pe cât de mare ne e grija pentru cele lumești, tot pe atât de mare ne este nepăsarea pentru cele duhovnicești. Acest aspect nu poate merge la nesfârșit și nici nu poate rămâne pentru totdeauna așa. Disprețuim poruncile lui Hristos zece zile, douăzeci de zile, o sută de zile, dar odată și odată tot trebuie să plecăm de pe lumea aceasta și să cădem în mâinile Judecătorului! Nu este nici un păcat care să nu fie biruit de puterea pocăinței, adică de harul lui Hristos. Să ne schimbăm numai și-L vom avea pe Iisus Hristos alături de noi! De vrei să fii bun, nimeni nu te împiedică! Dumnezeu vrea să te mântuiască, nu cu sila sau cu forța, ci cu buna ta voie. Dumnezeu nu va vrea să te țină cu obligat lângă El; ci dimpotrivă, dacă vrei să te apropii de Dumnezeu, El nu te părăsește, orice ar face diavolul. De multe ori, noi suntem pricina pieirii noastre; că nici nu ne apropiem de Dumnezeu,

nici nu ne întâlnim cu Dumnezeu, nici nu-L rugăm cum trebuie; ci, chiar când ne apropiem de Dumnezeu, n-o facem ca niște oameni care avem nevoie de ajutorul Lui, nici cu credința trebuitoare, nici ca niște oameni care Îi cerem, ci facem totul căscând și dormind. Și totuși Dumnezeu vrea să fie rugat de noi; ba încă îți mai și mulțumește când Îl rogi. El este singurul datornic care-ți mulțumește când îi ceri și-ți dă ceea ce nu l-ai împrumutat. Dacă te vede cerând cu stăruință, îți dă și ce n-a luat de la tine; dar dacă te vede trândav, amână și El, nu pentru că nu vrea să dea, ci pentru că-l place să fie rugat de noi. De aceea a spus și pilda cu prietenul acela care s-a dus noaptea și a cerut pâine și pilda cu judecătorul acela care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina. Și nu s-a mângănit numai la pilde, ci a arătat asta și cu fapta, când a dezlegat pe femeia cananeancă, după ce-i dăduse mare dar. Prin femeia cananeancă Dumnezeu a arătat că dă celor ce cer stăruitor chiar cele ce nu li se cuvin. Că a spus Domnul: → →

nici nu ne
întâlnim
cu
Dumnezeu,
nici nu-L
rugăm
cum
trebuie;
ci, chiar
când ne

„*Nu este bine să iei pâinea fiilor și s-o arunci câinilor*”. Totuși Domnul i-a dat, pentru că a cerut cu tărie. Iar iudeilor le-a arătat că acelora trândavi nu le dă nici pe cele ale lor; că iudeii n-au primit nimic, ci au pierdut și pe cele ale lor. Iudeii, pentru că n-au cerut, nici pe ale lor nu le-au primit; femeia cananeancă, însă, pentru că a cerut cu tărie, a putut să capete cele străine. Și câinele a primit cele convenite fiilor. Atât de bun lucru este stăruința! Oricine ai fi, dacă stăruiești, vei trece înaintea fiului trândav! Pe cele pe care nu le poate săvârși prietenia, pe acelea le duce la bun sfârșit stăruința. Dumnezeu îți răspunde imediat dacă-L rogi des! Dacă nu pentru prietenie, pentru stăruință! Nici dușmănia, nici timpul nepotrivit și nici altceva nu-ți sunt piedică! Să nu spui: „*Sunt nevrednic! Nu mă rog!*” Și cananeanca era nevrednică! Să nu spui: „*Am multe păcate! Nu pot să-L rog că e mâniat pe mine!*” Dumnezeu nu se uită la nevrednicia ta, ci la sufletul tău. Dacă văduva a înduplecat pe judecătorul care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina, cu mult mai mult rugăciunea ta continuă va îndupleca pe bunul Dumnezeu. Să te apropii de El chiar dacă nu-l ești prieten și să-i ceri chiar dacă n-ai dreptul, chiar dacă ai risipit toată averea părintească și de multă vreme nu te-ai mai arătat în fața Lui, chiar dacă ești fără de cinste, chiar dacă ești în urma tuturor, chiar dacă e mâniat și supărat pe tine! Arată-I că vrei să l te rogi și să te reîntorci la El; vei primi totul și vei stinge îndată și mânia și osânda. Vei zice: „*lată mă rog și n-am nici un câștig!*” Da, pentru că nu te rogi cum se rugau aceia, așa cum se ruga cananeanca. De exemplu, ca acela care s-a dus la prietenul său în miezul nopții, ca văduva care supăra neîncetat pe judecător, ca fiul care a risipit toată averea tatălui său. Dacă te-ai ruga ca ei, ai căpăta îndată. Dumnezeu nu vrea să te pedepsească pentru insulte, ci să te vadă că te pocăiești, că te rogi! Să ne ajute Dumnezeu să prindem și noi atât de mult de dragoste de El, cât de mult ne iubește pe noi! Focul dragostei lui Dumnezeu caută numai prilejul; dacă-i dai prilej să scânteieze puțin, aprinzi întreaga flacără a binefăcătoarei Sale iubiri. Dumnezeu nu se supără că este insultat, ci se supără că tu ești cel care-L insultă și că te porți ca un om necugetat. S-a spus nu fără îndreptățire că fiica femeii cananeence este chiar sufletul nostru greu încercat de provocări de toate felurile, din toate părțile și în tot timpul. Diavolul nu suportă să ne știe a fi a lui Dumnezeu și vrea să ne închinăm și să-i slujim lui. Pentru sufletul nostru plin de păcate, rugăciunea este vitală ca aerul și rămâne astfel și atunci când, dobândind sănătatea, își urmează drumul spre „*urcușurile*” pe care Domnul le-a pus în inima omului. În cele din urmă, toate cererile noastre iau drumul către rugăciunea împărătească în care cerem lui Dumnezeu să se facă voia Sa „*precum în cer, așa și pe pământ*”. Să încercăm a înlocui trecutul cu prezentul continuu spre a gusta din bucuria negrăit de sfântă de a fi „*contemporani cu Dumnezeu*”.

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

- Să nu mai umblăm orfan, ci Să-L primim pe Hristos -

Sfântul Simeon a fost unul dintre cei 70 de înțelepți care au fost aleși, la porunca lui Ptolemeu, faraonul Egiptului, să traducă Legea lui Moise și toate prorociile din ebraică în greacă. Aflăm din Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție despre istoria bătrânului Simeon și cum a ajuns el sub îndrumarea Duhului Sfânt, Care l-a trimis la Templu, unde l-a primit în brațe pe Pruncul Iisus Hristos. Să-L primim și noi pe Iisus Hristos în sufletele noastre. Iar semnificația acestei sărbători să miște inima noastră, să ne fie de învățătură. Pruncul Iisus a fost adus la biserică - pruncii noștri să-i aducem la biserică; dreptul Simeon l-a primit în brațe pe Hristos - să-L primim și noi nu numai în brațe, ci în noi, în inima noastră, în mădulele noastre, în sângele nostru sub forma Pâinii și a Vinului, Trupul și Sângele lui Hristos, cum zicem la rugăciunile dinainte de Împărtășanie. De fiecare dată la Sfânta Liturghie, Iisus Hristos Se răstignește și ni Se dăruiește, în Sfânta Împărtășanie, împărtășindu-ne în chip nevăzut de darurile lui Dumnezeu. De aceea, când ne împărtășim, să ne împărtășim ca și când ne-am împărtăși prima dată, ca și când ne-am împărtăși ultima dată, ca și când mâine am muri, cu atâta cutremur și credință și dorință de unire cu Dumnezeu. Pentru că nu știm dacă mai

apucăm să ne împărtășim încă o dată. Dacă nu ne îndreptăm viața, facem un efort zadarnic. Venirea la biserică este un efort. Faptul că vii de acasă, lași ce ai acasă, stai în picioare, stai în genunchi, uneori e prea frig, alteori e prea cald, aluneci pe gheață și altele. Efortul acesta să nu fie zadarnic. Să fie cu inimă curată, cu inimă smerită, să nu fim certați, să fim împăcați, să

ne facem rugăciunile, rânduiala. În biserică este frumos. Dar să nu venim numai pentru frumos, numai pentru cântare, să nu venim nici numai pentru obicei. Este bine să respectăm moșii și strămoșii noștri care veneau la biserică, dar nu numai pentru aceasta. Ei veneau și cu credință și cu inima lor mișcată către Dumnezeu și așa să facem și noi. Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu, a Cărui întâmpinare o sărbătorim astăzi. Ca Prunc, Iisus a fost adus la Templu spre a fi întâmpinat. Ca Mântuitor, acum, prezent în Sfintele Biserici, ne cheamă să venim noi, spre a-L întâmpina, așa cum am făcut și astăzi. La fiecare Sfântă Liturghie Îl întâmpinăm, minunându-ne de întrevederea tainică a mântuirii, simțind parcă, la sfârșit, impulsul de a rosti împreună, preoți și credincioși: „Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace că văzură ochii mei mântuirea adusă prin jertfa Ta, care se înnoiește la fiecare Sfântă și Dumnezeiască Liturghie, cum s-a reînnoit astăzi...”. Întâmpinarea Domnului este un fenomen al vieții launtrice a omului. Să ne adâncim cugetarea în Întâmpinarea Domnului, să cercetăm tot ce a avut loc acolo și să învățăm cum să ajungem și noi să-L întâmpinăm. Dumnezeu binevoiește să arate în chip văzut de toți prezența Sa numai acolo unde întâlnește curăție a duhului și a trupului. Trebuie să mergem pe calea poruncilor până la bătrânețe. Amin Slavă lui Dumnezeu pentru toate darurile primite!

SIMPLITATEA

Cât de mult am reușit noi, oamenii, să complicăm totul, în condițiile în care viața noastră ar trebui să fie atât de simplă, de firească și de naturală, fiindcă Stăpânul și Creatorul ei, „Calea, Adevărul și Viața”, este atât de simplu, de modest, de normal și de firesc „după vorbă, după port”. Am devenit atât complicați, amestecând lucrurile. Ne sunt plăcute și agreeate situațiile încurcate, căile întortocheate. În postmodernitatea târzie, simplitatea, în toate formele ei, este echivalată cu prostia, cu ignoranța și chiar cu aroganța. Cu cât simplitatea este mai prezentă în viața cuiva, cu atât scade interesul social față de el. Însă, dintru început n-a fost așa. Simplitatea a avut o altă categorisire. Dar nu pentru că nu existau motive de dezacord și atunci, ci pentru că ea se impunea cu mai multă forță și naturalețe în stilul de viață, mai ales în comunitățile rurale, în jurul Părintelui duhovnicesc și al Evangheliei. Și totuși, simplitatea vieții este, și astăzi, ca oricând, o șansă. O șansă mare, rară. Un bine de care ne dezicem mult prea ușor. O floare discretă dar concretă căreia, însă, nu-i intuim prezența din pricina uscăciunilor care ne bântuie existența. Se spune despre modestie și smerenie că este capacitatea și puterea omului de a-și ține locul, adică de a se mulțumi cu ceea ce este și cu ceea ce are. Iar aceasta se poate realiza numai fiindcă smerenia este simplitate. Dar nu o simplitate retrogradă, din punct de vedere cultural, social, axiologic, ci o simplitate care are în manifestarea ei o nobilă atitudine față de valorile vieții. Iar această atitudine își trage seva din izvoarele nesecate ale rațiunilor dumnezeiești care stau la baza creaturilor. De aceea, simplitatea își găsește loc numai în sufletul curat sau golit de patimi. Despățimirea înseamnă, astfel, o detașare voită de complicațiile inutile ale vieții și revenirea la simplitatea firească a harului din noi. Altfel, simplitatea nu-i prostie. Dimpotrivă, ea se însoțește cu cea mai profundă putere și autentică purtare rațională a omului. Numai atunci când omul va reuși să depășească analizele de suprafață ale lucrurilor, trecând dincolo de crusta lor înșelătoare și tare complicată, se va putea bucura foarte de toate bogățiile nebănuite ale simplității. În acest sens, se spune despre simplitate că este cel de-al șaselea simț al omului și ochiul lui veghetor, prin care poate întrevede ierarhia valorică a lucrurilor. De aceea, omul simplu nu se complică nicicând. Nu se complică de dragul frumosului, al liniștii și al păcii, al bucuriei și al prosperității, al blândeții și al onestității, tot atâtea stări de spirit de care se bucură neîncetat. Astfel, simplitatea îl poate crește pe om la măsurile lui Iisus Hristos, Cel care a zis: „*Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția cerurilor*” (Matei 5, 3). Omului sănătos, simplu și firesc, îi sunt necesare, neapărat, trei lucruri:

- Să-și cunoască locul, rostul și folosul!
- Să-și facă datoria, împlinindu-și obligațiile!
- Să aibă răbdare, fără a complica, deloc, lucrurile!...

Dacă vrem să trăim în pace și prietenie, în armonie și bunăvoință între noi și vecinii noștri, trebuie să cultivăm trăsături pozitive, calitativ superioare ale omului. În acest scop să ne propunem să vorbim frumos. Să creăm în familie, la locul de muncă, în societate, o atmosferă plăcută, optimistă, un mic rai pe pământ, care ne va ajuta să devenim mai fericiți.